

MARKSIZM
WEDUKACJI

SZKOLNICTWO JAKO ORĘŻ
W BUDOWIE NOWEGO CZŁOWIEKA

DARIUSZ
ROZWADOWSKI

MARKSIZM
W EDUKACJI

SZKOLNICTWO JAKO OREŹ
W BUDOWIE NOWEGO CZŁOWIEKA

Warszawa 2024

Copyright © by Dariusz Rozwadowski
Copyright to this edition © by Wydawnictwo Prohibita

ISBN:
978-83-67453-22-6

Projekt okładki:
Anna Słapek

Wydawca:
Wydawnictwo PROHIBITA
Paweł Toboła-Pertkiewicz
 www.prohibita.pl
 wydawnictwo@prohibita.pl
 Tel: 22 425 66 68
 www.facebook.com/WydawnictwoProhibita
 www.twitter.com/Multibookpl

Wydanie tej książki,
podobnie jak innych projektów wydawnictwa Prohibita,
NIE zostało sfinansowane z pieniędzy podatników.

Sprzedaj książki w Internecie:

multibook.pl
KSIEGARNIA INNA NIŻ WSZYSTKIE

Spis treści:

Wstęp.....	7
Rozdział I.	
Edukacja i wychowanie.....	13
1. Tradycyjne pojmowanie edukacji i wychowania	13
2. Rewolucjoniści wobec edukacji i wychowania	20
3. Stosunek Karola Marksa do edukacji i wychowania	23
4. Nurt reformistyczny edukacji	30
Rozdział II.	
Edukacja w reżimach komunistycznych.....	47
1. Bolszewicka Rosja	47
2. Węgierska Republika Rad	60
3. Związek Socjalistycznych Republik Sowieckich	66
4. Polska Rzeczpospolita Ludowa i kraje demokracji ludowej	77
Rozdział III.	
Neomarksizm a edukacja i wychowanie	91
1. Narodziny neomarksizmu	91
2. Spojrzenie Gramsciego na edukację i wychowanie	107
3. Pedagogika krytyczna	117
4. Pedagogika antyautorytarna.....	128
5. Pedagogika emancypacyjna	135
6. Pedagogika międzykulturowa	143
7. Pedagogika ekologiczna	149
8. Pedagogika postmodernizmu	153

Rozdział IV.

Edukacja narzędziem neomarksistowskiej rewolucji kulturowej	167
1. Geneza rewolucji kulturowej i rola edukacji	167
2. Organizacja Narodów Zjednoczonych	184
3. Unia Europejska	209

Rozdział V.

Reforma polskiej edukacji	235
1. Polska szkoła po 1989 roku	235
2. Polska edukacja pod rządami neomarksistów	250
3. Polska edukacja częścią Europejskiego Obszaru Edukacyjnego ...	266
 Zakończenie	 281

Wstęp

Żyjemy w czasach rewolucji kulturowej, która doprowadziła do daleko idących zmian w systemach wartości, postrzeganiu świata i człowieka, dobra i zła, prawdy i kłamstwa. Obecnie, w trzeciej dekadzie XXI wieku, w wielu krajach zachodnich zostały już tylko zgliszcząca po cywilizacji łacińskiej. Ideologia nowego marksizmu za sprawą zabójczo skutecznej strategii, czyli tzw. długiego marszu przez instytucje, wytworzyła swoistą antykulturę, której podstawowym zadaniem było i jest zniszczenie kultury i cywilizacji opartej na myśli greckiej, prawie rzymskim i etyce chrześcijańskiej. Chodzi tutaj nie o naprawę, czy poprawę dotychczas obowiązującego systemu, ale jego całkowitą destrukcję. W tym celu wykorzystano treści stworzone przez szkołę frankfurcką i jej kontynuatorkę szkołę z Birmingham do zmasowanej krytyki tradycyjnej kultury.

Każda rewolucja, by mogła zakończyć się sukcesem, musi zdobyć poparcie rządu dusz, a przede wszystkim musi pozyskać ludzi młodych. Doskonale zrozumieli to neomarksziści. Ich spektakularne sukcesy nie byłyby możliwe, gdyby nie opanowali systemu wychowania i edukacji. Począwszy od schyłku lat 60. XX wieku rozpoczęli marsz przez instytucje, a jednym z kluczowych jego elementów był marsz przez instytucje nauki. Podobnie jak inne sfery życia kulturalnego i społecznego również edukację i wychowanie przejęli w niepostrzeżony sposób i dziś mogą kształtować zachowania człowieka od jego narodzin i wczesnego dzieciństwa. Skutki tego są bardzo widoczne już teraz w Europie Zachodniej.

Sukcesywnie wdrażane były nowe koncepcje w zakresie pedagogiki reformistycznej, które miały na celu stworzyć jak najlepsze warunki do zaszczepiania treści i postaw rewolucyjnych. W wyniku tych procesów i działań neomarksistom udało się wytworzyć swoistą pedagogikę antykulturową, której zwieńczeniem stanowi wychowanie krytyczne. Jednak te wszystkie nurty pedagogiki reformistycznej bazującej na neomarksizmie i treściach stworzonych przez szkołę frankfurcką były jedynie zapowiedzią szerszego projektu.

Opanowane przez marksistów kulturowych instytucje międzynarodowe takie jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i Unia Europejska przystąpiły bowiem do budowy globalnego komunizmu. Rodzący się totalitaryzm niezwykle ważną rolę przypisuje edukacji i wychowaniu, które mają być narzędziem do stworzenia nowego człowieka. Cele zrównoważonego rozwoju i Agenda 2030 w jednoznaczny sposób określają charakter tej rewolucji. Potwierdzeniem tego są również zmiany zachodzące w Unii Europejskiej, która przekształca się w totalitarne superpaństwo.

Zmiany w edukacji i wychowaniu nie ominęły oczywiście także Polski. Obecnie, czyli u schyłku 2024 roku, rewolucja kulturowa wlewa się do polskich szkół szeroką falą. Polacy, którzy od wieków mieli tę cechę, że bezkrytycznie chłonili wszystko to, co pochodziło z Zachodu, w szybkim tempie przyjmują wiele antykulturowych rozwiązań, także tych dotyczących edukacji i wychowania. Wszystkie zmiany zachodzące w oświacie, z jakimi dziś mamy do czynienia, musimy rozpatrywać w szerszym kontekście. Unia Europejska została opanowana przez marksistów, którzy realizują koncepcję eurokomunizmu, tworząc jedno, wielkie, federalne państwo według założeń zaproponowanych przez włoskiego komunistę Altiera Spinellię w *Mani-*

feście z Ventotene. Przywódcy Unii to eurokomuniści, którzy chcą stworzyć nowego człowieka i nowe społeczeństwo, a żeby móc to zrobić kluczowe jest odpowiednie edukowanie ludzi, a przede wszystkim zindoktrynowanie dzieci i młodzieży. W tym celu powstaje Europejski Obszar Edukacyjny.

Ma to doprowadzić do ujednoczenia nauczania we wszystkich krajach członkowskich. Docelowo ma być również wypracowana jedna europejska wizja historii. W oczywisty sposób koncepcja ta kłóci się z patriotyzmem i historią poszczególnych narodów Europy. Mamy tu do czynienia z projektem tworzenia nowego człowieka, który będzie miał nową tożsamość i świadomość, a zatem należy pozbawić go tożsamości i świadomości jego przodków. W tym projekcie patriotyzm nie ma być jednak zupełnie wyeliminowany. Chodzi o zastąpienie patriotyzmu narodowego, patriotyzmem wspólnotowym, czyli europejskim. Pierwszy krok do zrealizowania tego celu to zmiany w nauczaniu historii. Doskonale widać to na przykładzie Polski, gdzie w 2024 roku Ministerstwo Edukacji Narodowej zarządzanie przez polityków lewicowych zaproponowało radykalne cięcia w programie nauczania historii, który *de facto* pozbawi młodych Polaków możliwości poznania kluczowych wydarzeń historycznych oraz bohaterów narodowych. Takie działania należy rozpatrywać w szerszym kontekście tworzenia wspomnianego jednego europejskiego państwa, jak również przetaczającej się przez świat zachodni rewolucji kulturowej, której ideologicznym fundamentem jest neomarksizm. Mamy do czynienia z kolejnym komunistycznym projektem, ale takim na miarę XXI wieku. Realizacja tego planu będzie możliwa tylko i wyłącznie wtedy, jeżeli społeczeństwo zostanie odpowiednio wyedukowane. W tym miejscu należy zauważyć, że jedyne ideologami, którzy w pełni docenili wpływ wychowania na ludzkie działania, są neomarksyści. Ich sukcesy nie wynikają z po-

parcia udzielanego im przez społeczeństwo, ale z faktu, że zdołali opanować system wychowania i edukacji, przez co mogą kształtować zachowania człowieka od wczesnych lat jego życia. Mówiąc o neomarksistach, należy podkreślić, że chodzi tu o tę rewizję marksizmu, którego dokonała szkoła frankfurcka, jak również szkoła z Birmingham, nazywanego marksizmem kulturowym lub antykulturowym, czy po prostu neomarksizmem. W dalszej części książki te terminy będą używane zamiennie.

Celem niniejszej pracy jest ukazanie wpływu, jaki marksizm miał i ma na współczesne nurty pedagogiczne, jak również uświadomienie społeczeństwu, że żyjemy w czasach nowej rewolucji komunistycznej. Na naszych oczach instytucje o zasięgu globalnym – ONZ i UE budują system totalitarny. Zakłada on, że zlikwidowane mają być nie tylko suwerenne państwa, ale również narody, a ludność poddana totalnej kontroli. W tym szerszym kontekście dużo łatwiej zrozumieć założenia reformy w oświacie, jakie w Polsce zapowiada Ministerstwo Edukacji Narodowej zarządzane przez lewicową koalicję, które dokładnie omawiam w kolejnych rozdziałach. Planowane zmiany są wyraźną próbą wynarodowienia Polaków, pozbawienia ich tożsamości i wiary.

Książka ukazuje, co dokładnie jest planowane zarówno dla Polski, jak i dla innych krajów Unii Europejskiej. Opisane zostały cele, metody i zapowiedzi unijnych dygnitarzy zmierzające do stworzenia systemu, który będzie oznaczał radykalną zmianę. Szkoła, jaką znaliśmy do tej pory, odejdzie w zapomnienie. W jej miejsce do życia zostanie powołany system wzorowany na sowieckim systemie edukacyjnym, ale z wykorzystaniem narzędzi i technologii XXI wieku. Neomarksyści chcą zgotować ludziom totalitaryzm, jakiego świat jeszcze nie widział. Zniewolenie obejmie już nie tylko ciało, ale także ludzkie umysły. Dlatego należy z całych sił przeciwstawić się tym planom. Jednak, by móc to zrobić, naj-

pierw trzeba zrozumieć z czym mamy do czynienia i temu służy niniejsza książka. Jest ona trzecią pracą traktującą o neomarksizmie i rewolucji kulturowej. Można ją czytać oddzielnie, ponieważ większość kluczowych zagadnień, które były poruszane zarówno w *Marksizmie kulturowym*, jak i *Kościele w obliczu rewolucji* zostało w niej zawartych. Jednak dla lepszego zrozumienia charakteru niszczyielskiej rewolucji, jaka przetacza się przez świat zachodni, warto również zapoznać się z poprzednimi pracami. *Marksizm w edukacji* stanowi ich dopełnienie oraz jedną z ostatnich przestróg przed domykającym się systemem totalnego zniewolenia.

Książka oparta została na bogatym materiale źródłowym. Bardzo wartościowe dla nakreślenia historii rewizji marksizmu oraz poglądów marksistów na edukację i wychowanie były pisma i prace Karola Marksa, Fryderyka Engelsa, Antonia Gramsciego oraz badaczy ze szkoły frankfurckiej. Ważnym źródłem w zakresie omówienia rewolucji bolszewickiej były książki Richarda Pipesa, Antoniego Czubińskiego, pisma Lenina i Łunaczarskiego. Wiadomości traktujące o Węgierskiej Republice Rad znajdowały się w publikacjach Grzegorza Baziura, jak również w twórczości György Lukácsa. Cennym źródłem wiedzy na temat ZSRS i krajów demokracji ludowej były publikacje Henryka Składanowskiego, Wilocha, Kałasznikowa i Gonczarowa. Dużo istotnych informacji poświęconych edukacji w Polskiej Rzeczpospolitej Ludowej zawierały książki Michała Godlewskiego, Marka Wierzbickiego i Henryka Składanowskiego. Dla zagadnień związanych pedagogiką klasyczną ważnym źródłem były prace ojca Jacka Woronieczkiego, natomiast prawdziwą kopalnią wiedzy na temat nurtów pedagogiki reformistycznej były publikacje Bogusława Śliwerskiego i Zbigniewa Kwiatkowskiego, szczególnie podręcznik akademicki ich autorstwa. Wiadomości poświęcone marksistowskiej rewolu-

cji kulturowej znajdowały się w książkach Dariusza Rozwadowskiego *Marksizm kulturowy* i *Kościół w obliczu rewolucji*, *Historii antykultury* Krzysztofa Karonia, *Śmierci Zachodu* Patricka Buchana, pracy zbiorowej *Encyklopedia antykultury* oraz w publikacjach Wojciech Kruszelnickiego. Informacje dotyczące planów Organizacji Narodów Zjednoczonych i Unii Europejskiej, poza niezwykle cennymi dokumentami tych instytucji, odnaleźć można w publikacjach Bartosza Kopczyńskiego. Wykonał on gigantyczną pracę w zakresie przeanalizowania planów i projektów edukacyjnych ONZ i UE. Większość jego ustaleń została opublikowana na stronie internetowej Towarzystwa Wiedzy Społecznej w Toruniu. Źródła internetowe również były bardzo istotne dla pozyskania wiedzy, dzięki której powstała niniejsza książka. Najcenniejsze to audycje Bartosza Kopczyńskiego i Andrzeja Nowaka poświęcone planowanym reformom polskiego szkolnictwa oraz Europejskiemu Obszarowi Edukacyjnemu. To jedynie przegląd wybranych źródeł, ponieważ jest ich znacznie więcej.

Edukacja i wychowanie

1. Tradycyjne pojmowanie edukacji i wychowania

Przekonanie, że edukacja ma kluczowy wpływ na rozwój społeczny oraz jest ściśle związana z wychowaniem, sięga czasów starożytnych i obecne jest w różnych kręgach kulturowych. Wraz z narodzinami cywilizacji pojawiło się i rozwijało wychowanie instytucjonalizowane, które było świadome i celowe¹.

Arystoteles opisał zagadnienia edukacji i wychowania w swojej *Etyce nikomachejskiej*, *Metafizyce* i *Polityce*. Zgodnie z zaprezentowanymi przez tego wybitnego filozofa tezami, człowiek jest bytem złożonym z materialnego ciała i niematerialnej duszy. Ciało się zmienia, starzeje i umiera, natomiast w duszy zmieniają się jedynie przypadłości, czyli cechy drugorzędne, a jej istota pozostaje niezmienna i nieśmiertelna. Człowiek stanowi zatem połączenie cech stałych i zmiennych. W związku z tym powinien doskonalić się w cnotach, a ponieważ będąc jeszcze dzieckiem i efebem nie ma wystarczająco dużo silnej woli, musi być wspomagany przez dorosłych, którzy nim kierują. Tymi dorosłymi w pierwszej kolejności są rodzice, w drugiej kolejności – nauczyciele².

Człowiek jest stworzeniem, które poznaje świat za pomocą zmysłów, ale jego obraz tworzy w rozumie, który jest wyższą władzą duszy. Poznając świat empirycznie, uczy się go. Jest też dru-

gi rodzaj poznania, czyli spekulacje umysłowe. Ucząc się świata, człowiek nabywa wiedzę i umiejętności do życia w nim i przekształcania rzeczywistości. Z tego też względu Arystoteles dokonał klasyfikacji nauk na teoretyczne, praktyczne i wytwórcze. Najwyższym rodzajem poznania jest poznanie teoretyczne, zmierzające do mądrości, która jest poznaniem przyczyn pierwszych, czyli dochodzeniem do prawdy. Stąd też najwyższym celem uczenia się jest mądrość, czyli prawda, a dopiero później wiedza praktyczna³.

Przy nauczaniu występuje ten sam problem, co przy wychowaniu, mianowicie młody człowiek nie ma dość silnej woli, aby samemu zaplanować swój proces uczenia się, dlatego jest prowadzony przez nauczycieli. Procesy opisane przez Arystotelesa można streścić krótko – wychowanie do cnót, uczenie się do mądrości. Tak właśnie wygląda *paideia*⁴.

Z racji, że człowiek jest istotą społeczną, jego pierwszą podstawową społecznością jest rodzina. Rodziny łączą się w większe grupy, a najwyższą formę życia społecznego stanowi państwo. Wszystkie te społeczności wynikają z naturalnych potrzeb ludzkich. Zadaniem władzy państwowej jest zadbanie o porządek, w tym o wychowanie i edukację. Państwo, określając prawa zgodne z obowiązującą etyką, wspomaga wychowanie, natomiast edukację współtworzy w taki sposób, że buduje system szkół i tworzy normy prawne regulujące nauczanie.

Ten porządek, wytworzony w starożytności, przejęło chrześcijaństwo, dodając do niego transcendentny cel życia, czyli zbawienie duszy. Dlatego ludzie są zobowiązani do życia według cnót i zrozumienia swego życiowego powołania. Człowiek posiada również obowiązki wobec rodziny, społeczeństwa i państwa. Nie może być ciężarem dla innych, ale powinien pracować na swoje utrzymanie, do czego są potrzebne umiejętności praktyczne. Większość

tych cech i nawyków nabywa się w okresie dorastania, gdy dziecko przekształca się w dorosłego, podlega rodzicom i chodzi do szkoły⁵.

Edukacja i wychowanie są ze sobą ściśle powiązane i wzajemnie się przenikają. Takie jest tradycyjne rozumienie tych zagadnień. Celem edukacji jest wykształcenie człowieka. W pierwszej kolejności ma wyćwiczyć władze poznawcze, czyli rozum, pamięć, wyobraźnię oraz zmysły, w taki sposób, aby człowiek nauczył się ich używać. Kolejny krok to zaopatrzyć te władze w pozytywne wiadomości, które mogą być potrzebne w życiu⁶.

Gdy natomiast mowa o wychowaniu, należy zwrócić uwagę na dwa kluczowe zadania. Pierwsze polega na przyswojeniu pozytywnych wiadomości o zasadach postępowania moralnego i w pewnym stopniu jest częścią wykształcenia. Co prawda nie jest to najważniejszy czynnik wychowawczy, ale w żadnym razie nie powinno być zaniedbywane; co więcej, wraz z postępami w pracy wychowawczej powinno iść coraz większe zrozumienie uzasadnienia praw moralnych. Pomijanie elementu rozumowego jest dla wychowania katastrofalne w skutkach. Drugie z fundamentalnych zadań wychowania polega na wyćwiczeniu wszystkich władz człowieka w stosunku do działalności praktycznej. Z władz poznawczych szczególnie wyćwiczony powinien być sam rozum, by dobrze kierować życiem, wychowany do rządzenia, uzbrojony w roztropność, rozwagę i rozsądek. Z kolei gdy mowa o władzach pożądanyczych, do których zaliczamy zależne od ciała emocje i uczucia oraz niezależną od ciała wolną wolę, to wszystkie powinny być wyćwiczone i ujęte w określone formy, żeby działać w sposób harmonijny i zapewnić postępowaniu człowieka jedność, stałość oraz pewność. Wynikiem pracy wychowawczej jest połączenie wszystkich moralnych czynników w człowieku w jedną całość, którą nazywamy charakterem⁷.